

שאלה: משה רבינו היה כבד פה וכבד לשון. מדוע אירע כך? קשה להאמין שזה רק "מקרה". האם יש טעם פנימי והשקפתי לכך, ולא רק מפני מקרה הטבע?

תשובה: עונה על כך רבינו נסים בן ראובן (הוא המפרש של הרי"ף, והוא נפטר בשנת 1380) בספרו "דרשות הר"ן", תחילת דרוש ג' (במהדורה עם הערותיו של הרב אריה פלדמן, שנת תשל"ז, עמ' לט). כי אם משה רבינו היה נואם בחסד עליון, סגנון צח, קול ברור, ויודע לשכנע; היו הדורות אומרים כי לא מפני שדבריו נכונים ואמתיים בעצמם "סחב אתו" את כלל עם ישראל, אלא מפני שהיה נואם מוצלח להמשיך כח ההמון אליו על ידי זה היה "מקסים" להשפיע אפילו בדברים שאין בהם אמת. אבל כיון שעובדתית הוא היה כבד פה וכבד לשון, ומתקשה להוציא ההיגויים מפיו, וגם סגנונו היה מעורפל, בודאי קשה לכל ציבור לשבת ולהקשיב לדרשות ארוכות מאדם כזה, וגם בקושי יבינו מה הוא מדבר. ואם אע"פ כן ראינו כי שש מאות אלף הגברים, נוסף על הנשים והצאצאים, הם כולם נשמעו לדבריו, ושוכנעו מאמיתותם זאת היא ראייה גמורה שדבריו היו דברי אמת בעצמם, בלי שנסתייע ע"י יפויים צדדיים וחיצוניים של מלים צחות וחינניות.